

NON SOLUM

Sergi López i Jorge Picó van estrenar *Non Solum* al Festival Temporada Alta de Girona-Salt en el any 2005.

Es traduí i adaptat a llengua francesa, per a estrenar-se a Marsella al gener de 2007 i fer una temporada a París al febrer d'aquest mateix any, sense aturar la gira per Catalunya, Balears i València, es combinen les actuacions a França, Bèlgica, Suïssa i fins i tot la Polinèsia Francesa i Llatinoamèrica, ja que al novembre de 2009 s'estrenà la adaptació al castellà.

A destacar:

Des d'el any 2005 s'ha presentat 324.

Al 2009 *Non Solum* va ser el millor espectacle de la temporada del Teatre del Mar de Mallorca, aquest és un reconeixement que entrega i decideix la Associació d'Espectadors.

Jorge Picó i Sergi López van guanyar el premi Max 2009 com millor text escrit en català, i Sergi López va rebre també el premi Fotogramas de Plata al millor actor de teatre de 2009, els Fotogramas de Plata es decideixen per votació dels lectors de la revista.

Al abril de 2010 també va rebre dins la VI edició del Premio Internacional Terenci Moix de Literatura, Cinematografia Musiques i Arts Escèniques, el premi com actor al *Non Solum*.

Al 2013 *Non Solum* es presenta a la ciutat de Buenos Aires i torna al 2015 de nou Argentina i Montevideo, Uruguay. Al 2016 es convidat al Festival Sala de PArto de Lima a Perú. Des de l'any 2013 *Non Solum* s'ha presentat al Teatro del Barrio de Madrid, ha tornat més de 6 vegades.

L'actor Sergi López, conegut per la seva carrera cinematogràfica que inclou pel·lícules com *El laberinto del Fauno* o *Harry, un ami qui vous veut du bien*, surt de la gran pantalla per presentar-nos *Non Solum*, un monòleg escrit i concebut a partir de la improvisació, juntament amb Jorge Picó. Un punt de partida senzill: agafar el públic de la mà i portar-lo per territoris molt diferents, fer-lo riure, jugar amb les situacions. A partir d'aquí, un autèntic ball de personatges, perquè si bé Sergi López és un home sol, exprimeix al màxim la seva versatilitat com a actor per obsequiar-nos amb un repertori insòlit d'identitats. Són diversos personatges en una sola persona, o és un sol personatge amb diverses veus en el seu interior? Sergi López fa seva la cèlebre frase d'Arthur Rimbaud «jo és un altre» i es multiplica dalt de l'escenari

Sergi López i Jorge Picó continuen la gira amb el seu segon espectacle 30/40 Livingstone que es va estrenar al desembre del 2011 i que s'ha traduït al castellà i francès i properament a l'anglès.

Non Solum
de Sergi López i Jorge Picó

Direcció
Jorge Picó

Amb
Sergi López

Disseny de llums
Lionel Spycher

Inspiració Musical
Bernardo Sandoval

Fitxa de l'espectacle

Direcció. Jorge Picó
Interpretació. Sergi López
Ajudant de direcció. Helena Plá
Escenografia y direcció tècnica. Jordá Ferrè
Disseny de llums. Lionel Spycher
Inspiració Musical. Bernardo Sandoval
Confecció de vestuari. Dress Art
Cançó *L'home Estàtic* Pau Riba
Equip tècnic: Bernat Tresserra, Xavi Muñoz, Oriol Agut.
Distribució: T4 Producciones Teatrales/ Maxime Seugé & Jonathan Zak

L'espectacle té una duració de 95 minuts aprox.

Site web www.nonsolum.cat
<http://www.tecuatro.com/EN/obras/40-non-solum-esp.html>

Xarxes

#NonSolum

www.facebook.com/sergi.lopez.actor

www.facebook.com/jorge.picopuchades

www.facebook.com/setzefetges

Twitter [@jorgepicopuch](https://twitter.com/jorgepicopuch), [@RingdeTeatro](https://twitter.com/RingdeTeatro) [@SergiLopez_act](https://twitter.com/SergiLopez_act)

Non Solum
Dossier de premsa

Estrena versió català novembre 2005 al Festival Temporada Alta de Girona, Teatre de Salt.
Estrena versió francesa gener 2007 al Théâtre du Gymnase Marsella
Estrena versió castellà novembre de 2009 al Teatro Palacio Valdés de Avilés.

NON SOLUM

Comença una comèdia existencial. Desesperadament, un home sol es transforma en molts homes per respondre una pregunta: què està passant aquí? I mentre nosaltres riem, un d'ells comença a riure tot d'una. Un altre canta una cançó. Un altre ens explica la seva primera vegada amb un extraterrestre. La resta s'enfada en adonar-se que, en realitat, tots són un mateix. Viatgen junts amb una dona adormida dins d'una caixeta, camí del paradís on sembla que totes les preguntes tenen resposta i el dolor només existeix una miqueta. En el seu trajecte l'acompanya algun bolero, una caixa de fusta i unes ulleres de plàstic que semblen de mentida. El seu destí és dubtar relativament de tot en absolut. Què passa? Que no em creuen?

Sergi López i Jorge Picó

Non Solum

Fragment del text de *Non Solum* (editat per Columna)

Un home sol entra cantant na, na, na, na, nina, na. Cada dijous a la nit. Qui és vostè? Que fa aquí? Sóc el lampista. La seva conducta és molt sospitosa! Les coses no funcionen així. Ah no? Ding, dong! Aaaaaaaahh!!! Qui són vostès, que fan aquí? Sóc el veí. Vostès dos són iguals. Com dues gotes d'aigua. Jo sóc autònom! Tots tres som iguals. Què està passant aquí? Ding, dong! Aaaaaaaahh!!! Sóc un altre. Que fàcil és dir "jo no sóc jo"... Es igual que tu. No. Igual que el del cadastre. Tots quatre som el mateix. Fase, fase, fase: tres fases! Com es diu? Trifàsic! Tanta transcendència em fa mal de cap. No t'enfadis, home. Som el mateix però no som un. Som quatre. Més de quatre. Més de cent. Més de mil! Ding, dong! Aaaaaaaahh!!! N'hi ha un munt de repetits. Som tots iguals! No, jo sóc diferent. Sóc una dona. Jo només penso en mi. Jo només penso en tu. Ai, que és pesat! Jo sóc conductor d'autobús. I jo majoret. Jo sóc d'aquí. Jo sóc d'allà. Jo no tinc papers. Jo sí, però són de fumar. A mi m'agrada el gaspatxo. A mi em falta un bull. A mi me'n sobren dos. Amics mateixos... Això no té sentit. Què fem aquí? I aquí on és? És un concert. No, és el paradís. Aquí l'únic que està en boles és el lampista. O el centre de l'univers. El lloc on ser igual i diferent és el mateix. I el misteri de la vida? Tinc hora a les cinc a la gestoria. Sóc un tio normal. Ja estic bé com estic. Prefereixo no bellugar-me. Té uns grans ulls Modigliani. La tristesa el té corprès. Com les estàtues de Roma. Troba la nina d'un ull. Però l'amor té pressa i marxa. Dins d'un caixó sense potes. Jeu el cos d'un home mort. Sssssshh... Estem fent el mort. T'hi has d'estar eternament. No som ningú. No som res. Quanta raó en tan poques paraules. Jo no vull morir! Espereu-me! Si et quedes aquí et moriràs. Jo aquí ja hi he estat abans. Aquí va començar tot. No sabia com funcionaven les coses. Era semblant a mi... però diferent. Una obertura horitzontal. Mitra dotzena de tentacles a la punta. Un petit matoll negre amb forma de triangle. M'havia crescut una mena de bolet. Aparèixer i desaparèixer... Situat al bell mig de la forma arrodonida. Un foradet ridícul. El cilindre va entrar fins al fons d'una sola envestida. Un signe que ens indica el camí del paradís. Si existeix, existeix només una miqueta. On no tens mai por. On no estàs mai sol. La propietària de les protuberàncies. Vam tremolar completament d'acord. Vam perdre el món de vista. Uuuuuuuuuuuu... Una dona dormint... és l'hòstia. Voy a apagar la luz. Te morderé los labios. Eeeeh! Hi ha algú? Eeeeh!! On sou? Aquí davant hi ha gent asseguda. Això és impossible. Haig de creure el que veuen els meus ulls? Lo nostre s'ha acabat. Les coses són com són. N'estic fins als ous! Què són aquests crits? S'han canviat de banda! Es un complot! Em fa por perdre'm i no saber qui sóc. Em fa por tornar-me boig. Em miren però no em coneixen. Som tots iguals. Aquest espectacle, tot no ho he entès... Som tots iguals. Riure de res no té sentit. Potser no, però fa riure No. N'hi ha un de diferent.. Gràcies per ser aquí honofarsadabilíssim senyor. Obres públiques i comissions privades. El món funciona així. Et veig molt millor. Sóc un altre. Què s'ha de fer? No pots anar tota la vida amb ulleres de plàstic. Ah no? Si me les trec em coneixeran. És igual. Jo no només sóc jo sinó que també. On són els altres? Que queda gaspatxo? Sssssshh... Nosotros. Del amor hicimos un sol maravilloso. Y por tu bien, te digo adiós. A la guitarra Josep Folgueroles. Oboè barroco, que és aquell que té les claus de llautó perquè l'alpaca no s'havia inventat. Visca la Festa Major de Vilanova i la Geltrú!

Procés creatiu

Génesis

Todo empezó con Sergi abriendo los brazos. Luego escuché mi apellido pero deformado “picón” o “amigopicón”. Los brazos, que más tarde en Non Solum serán unas prolongaciones con tentáculos al final, te rodean como abrazándote y todo va bien. Las sonrisas lo confirman, la cosa es sencilla, directa, cerca de la cocina y de su familia. “Tinc ganes de fer teatre”. Un silencio. Lo miro de reojo. Sergi sabe que lo estoy mirando, sabe dejarse mirar, sabe que las cosas si se tienen que hacer se harán. Es una fórmula recomendable sólo para especialistas.

¿Tienes alguna idea?

-Bueno no son exactamente ideas son como raptos que me dan, cosas que me gustaría ver y hacer en un escenario- me contesta. Me gustaría que fuera un espectáculo donde la gente se transporte algún lugar. No me importa que sea raro. Que vean una especie de actor habitado, poseído y que se les note en la cara. Surgen varias ideas. Una es la de varios personajes que se hablan entre sí con la misma voz. O quizás sea un mismo personaje que tiene varios en su interior. ¿Es uno solo que habla consigo mismo o son varios que se hablan entre sí? ¿Cuál es la diferencia? Esta idea me fascina. En seguida pienso en Goethe y en sus “varias almas latiendo en el mismo pecho, en el “je suis un autre” y en “de mis soledades vengo y a mis soledades voy”. Pero no le hablo de libros, de citas, de referencias, es mejor escuchar, atender a esa arquitectura interior creativa que poseía Sergi antes del espectáculo y que había que ordenar. Igual que se ordena un salto de agua que produce energía, dejando que fluya.

Hablamos

Hablamos primero de lo que no nos gustaría que fuera el espectáculo, hablamos en el bar, hablamos camino del Camp Nou, hablamos mientras se hace la carnsalada, hablamos, hablamos y hablamos... creo que él un poco más que yo, y entre las palabras iban encarnándose los primeros gestos, las primeras frases y actitudes que luego aparecerían en los ensayos. Por fin llega el día y vamos al taller del Toni Albà en Vilanova i la Geltrú a probar si hay algo. A ver si hay un espectáculo o nada de nada. Las primeras improvisaciones cuestan. Crear de la nada, sin texto previo, sin una estructura... ¿entienden la palabra vértigo? Salimos del ensayo como con cara de que sí que hay algo... ¿pero qué? ¿qué estamos persiguiendo que no sea simplemente humor y nos tenga una noche despiertos? En el bar, entre la gente, mientras saluda y dispara algunos “Com va això!” a la gent de Vilanova, me confiesa que lo primero que quería hacer es un espectáculo donde cantara boleros. ¡Un hombre orquesta! ¡Qué sencillo! Qué peso nos quitamos de encima al pensar en las orquestas de pueblo, en las verbenas, en las canciones populares que tanto cuentan sin el disfraz de la solemnidad. Eso nos convenía como excusa para poder, igual que hacen los cantantes, comentar, ir de un tema a otro dentro del más absoluto placer. Un hombre solo que contiene en su interior una orquesta de voces, deseos, miedos y que se

plantea cuáles son las preguntas que debemos responder, y antes que nada ¿cómo distinguir las importantes de las que no lo son? La vida está llena de signos para interpretarlos o acogerlos en silencio. Las canciones nos servirían de transiciones. Esto da risa y es serio pero lo mejor es que nos da risa y no deja de ser serio.

Los ensayos

Empezamos a reencontrarnos de nuevo, los dos solos en una sala, mano a mano, es un desgaste mayor que el de los famosos autocursos que trabajábamos en Lecoq, la escuela donde nos conocimos. Hay que rascar las propuestas, sacar ideas, momentos de juego. Está el tema de la autocensura: que si esto se puede hacer, que si esto otro no. ¿Cómo? Pero si todo es posible, tan frágil y tan posible, basta con que el actor sea justo en escena. Lo que hace un momento salió tan bien al volverlo a repetir ya no está allí. Las ideas, ah, las buenas ideas qué peligrosas son a veces en teatro, en vez de jugar la situación. Ideas no faltan: oye porque no contar un encuentro porno con una mujer extraterrestre, y porqué no insultar a un político camuflado con gafas de sol, y si todas las voces, los personajes, los distintos estados se encontraran y se reconocieran como dentro de un vodevil. Ah y el paraíso, hay que hablar del paraíso. Son ensayos con tensión creativa, Sergi se empeña en algo y yo también. A veces salgo yo y él mira, y vuelve a salir él para mejorar lo que yo he propuesto. Un juego de espejos. Nace una pequeña frase a modo de pacto tácito entre cabezotas: “en caso de varias posibilidades escogeremos lo que más placer nos dé”. A partir de aquí nos prometemos tener una estructura del espectáculo antes de separarnos. No necesariamente narrativa, más bien el espectáculo iría asociando emociones, momentos de juego, situaciones personales. Nos intentamos dar la libertad de que quepa todo: "ojalá salgan sandías porque son frescas y húmedas y me recuerdan a..., podría tener unas manos más grandes y mirarlas intentando reconocerlas como mis manos, aquí podría sentarme como suspendido en el vacío haciendo algo de teatro negro..." Un montón de ideas que nunca salieron. Las que quedaron fueron las que se convirtieron en visiones vistas con los ojos del cuerpo.

Trabajamos

Yo me iba en julio a México a montar otra creación y él a rodar una peli que le tenía prendido. Nos citamos en Valencia durante cuatro meses y al terminar mis clases ensayaríamos por las tardes, todas las tardes en que Sergi no estuviera en la alfombra roja de Cannes o ayudando a unos amigos a montar un espectáculo de circo. Pero le da prioridad a su espectáculo por encima de la cantidad de propuestas de trabajo que tiene. Al final termina conduciendo por Valencia sin perderse, dejando el mar a su espalda como referencia. Se consagra al teatro y calentamos con el balón de fútbol de su hijo e inventamos ejercicios. Hablamos de la calidad de movimiento de Ronaldinho, el del Barça. Había pues que construir. Pero antes era necesario perderse, divagar. Y que por culpa y gracias al teatro salgan temas transcendentales: Dios, la muerte, el paraíso. El espectáculo nos lleva a discusiones sobre la vida, nos lleva hacia un ¡ah de la vida!... ¿nadie responde?

La pasión

Busco unas palabras del poeta Octavio Paz, al final no puedo evitar acudir a los libros, que nos inspiran para el principio de la obra: “Aquél jardín de Delhi no era un paraíso, por fortuna no era un paraíso. Todos los hombres aspiramos al paraíso. Pero me pregunto si soportaríamos vivir en un paraíso, me imagino que vivir en el paraíso es peor que vivir en prisión, porque en los paraísos no pasa nada, ni siquiera pasa el tiempo; el tiempo está detenido, o el tiempo es una continua repetición. Y en los paraísos como en las utopías se ha suprimido lo imprevisto, el accidente, la enfermedad, la muerte, todo lo que nos entristece, todo lo que nos hace sufrir, pero también todo lo que nos da alegría. En los paraísos el deseo no existe, o el deseo siempre está satisfecho. En los paraísos entre la imaginación y la realidad no hay diferencia, y en consecuencia la realidad se desvaloriza, descende, y la imaginación también. No, el jardín de Delhi no era un paraíso, era algo distinto, era una pasión”

El teatro

Sergi y yo no siempre estamos de acuerdo pero hay algo que une al director y al actor y que los convierte en autores a los dos. El teatro tiene unos valores y hay como un espíritu, un impulso vital que mira hacia las alturas y olvida lo fácil, lo que nos aliena, vacía y cosifica. Esto sí nos une. El siguiente paso es el de aligerar, es imprescindible que Sergi se reconozca en lo que hace. "Es buena tu idea pero es que no me veo dentro de ella, haciéndola". Me parece una razón tan buena. Yo vengo de un teatro de creación de imágenes y Sergi es como un juglar que pone las palabras patas arriba, es capaz de violentarlas y casi no necesita escribir. Todo le sale de su cabeza. Palabras que dispara desde el arco de sus dientes. Tanta facilidad hay para las palabras que intentamos priorizar lo que se pueda jugar en silencio.

Cómplices

Van pasando los ensayos y Non Solum se va simplificando, cada vez menos objetos, menos efectos especiales, menos de todo un poco y más un actor solo en escena. Sergi va rodeándose de un equipo de gente de confianza y que se ilusiona en el proyecto, todos se ofrecen a lo que sea y será el espectáculo: Bernardo Sandoval nos podría hacer la música, el Jordá Ferré a ser nuestro técnico y hacer los efectos especiales y construir lo que haga falta, aunque al final no nos va a hacer falta nada, salvo un pequeño escenario en medio de la escena y a día de hoy, todavía a dos meses de estrenar, ni siquiera sabemos si habrá mucha música o Sergi cantará a pelo con unos ligeros arreglos. Xochitl de León nos ayudaría en la producción en Valencia. Llamamos a Lionel Spycher para que nos ilumine y en un ensayo nos dice que la luz no es determinante y que será sencilla. O sea que no tenemos nada más que a Sergi López en escena vestido con un traje de hombre estático, igual que la canción de Pau Riba que canta en un momento de Non Solum. Y detrás de todo esto está Helena Pla que además de llevar la producción fue quien nos medio sentó juntos para que hiciéramos algo, y que dió el primer vistazo una vez acabada la estructura inicial y a quien le tengo que agradecer que esto esté ocurriendo.

A forma de conclusión

Lo demás es la historia de un humanista muy humano, Sergi, que se hace preguntas en escena y un director que gestiona esas preguntas, silencios, cambios de ritmo y actitudes como si fueran bienes espirituales. Me alegro de haber sido el par de ojos que Sergi necesitaba y sobre todo el haberme reído tanto y compartido todo esto con un tal López que pasaba por ahí, o por aquí, o por en medio de los dos para hacer humor. En serio.

Jorge Picó
Ciudad de México, agosto del 2005

Sergi López y Jorge Picó: vides paral·leles

Sergi López i Jorge Picó: vides paral·leles

Sergi López i Jorge Picó es van conèixer a París l'any 1990, mentre estudiaven a l'escola del mestre Jacques Lecoq. Abans d'entrar en aquesta escola, Sergi ja havia tingut experiència amb el teatre de creació amb Toni Albà, i Jorge havia estudiat art dramàtic i filologia anglesa. A l'escola, Sergi coneix i col·labora amb Manuel Poirier, una complicitat que els du a fer vuit pel·lícules junts, entre les quals destaca *Western*, la pel·lícula que va fer que el gran públic el descobrís com a actor de cinema. Per la seva banda, va ser Philippe Genty qui va descobrir Jorge a la mateixa escola i el va incorporar a la seva companyia. La seva col·laboració va fructificar en espectacles que donarien la volta al món, com ara *Voyageur Immobile*. Mentre, Sergi es va creuant amb directors com Stephen Frears, Miguel Albaladejo, Ventura Pons o Samuel Benchetrit, i va creant un estil d'actuació sincer i lliure. Jorge comença a compaginar els seus treballs com a actor de teatre amb la direcció d'escena gràcies a l'actor francès Damien Bouvet, amb qui crea tres espectacles per a tots els públics. Aquestes línies paral·leles es tornen a creuar a l'escenari complint-se el somni del seu mestre Jacques Lecoq, que era que els seus alumnes reintentessin la realitat en un teatre de creació viu i popular, lligat al misteri de la vida.

Sergi López autor i actor

Va néixer el 22 de desembre de 1965 a Vilanova i la Geltrú (Barcelona). Actor català, Sergi López i Ayats va deixar Vilanova i la Geltrú, ciutat on va estudiar interpretació al Teatre del Tret, i acrobàcia a El Timbal, per traslladar-se a França, el 1990, i estudiar a l'Escola Internacional de Teatre de Jacques Lecoq.

Teatre

A Sergi la porta al teatre s'obreals anys 80, ja havia tingut experiència amb el teatre de creació, va entrar en el món dels escenaris l'any 1986, amb l'espectacle *Brams o la kumèdia dels herrers*, del qual és coautor, codirector i actor, juntament amb Toni Albà.

1991 - Fa de pallaso a l'espectacle de circ de carrer *Malakas* d'Escarlata Circus.

1993 - Amb l'espectacle *Fins al fons*, també sota la direcció de Toni Albà, va obtenir un Premi de la Crítica de Barcelona.

1996- *Lisistrata* d'Aristòfanes, sota la direcció d'Angel Alonso, estrenat a la sala Villarroel.

2005- *Non Solum*. Monòleg de creació, dirigit per Jorge Picó. Estrena al festival Temporada Alta de Girona el 10 de novembre del 2005, que continua de gira actualment.

2011 *30/40 Livingstone*, espectacle de creació, creat i actuat conjuntament amb el Jorge Picó. Estrena al festival Temporada Alta, encara de Gira en les seves tres versions català, castellà i francès.

2013 Shakespeare a Benicassim lectura dramatitzada d'una selecció de textos del William Shakespeare, dirigit pel Jorge Picó.

Actualment, de nou amb Jorge Picó treballa en la creació-escritura d'un nou projecte teatral.

Cinema

Va començar amb el director Manuel Poirier, amb qui va debutar interpretant un emigrant espanyol a França a *Le petite amie d'Antonio* (1992). Amb Poirier, coincidirà en múltiples ocasions durant tota la seva trajectòria professional, entre elles ... *À la campagne* (1995), *Marion* (1997), *Western* (1997, nominat al premi Cèsar al millor actor promesa, i Premi del Jurat a la Selecció oficial de Cannes), aquesta pel·lícula va fer que el gran públic el descobrís com a actor de cinema. Gràcies al seu protagonisme a *Harry, un amigo que os quiere* (2000), Sergi aconsegueix el Cèsar al millor actor protagonista, i el premi al millor actor europeu de l'any. Altres títols de la seva filmografia són: *Lisboa* (1997) d'Antonio Hernández, *Une Liaison Pornographique* (1999), de Frédéric Fonteyne, *Dirty Pretty Things* (2002), thriller realitzat pel britànic Stephen Frears o *El laberinto del Fauno* (2006), de Guillermo del Toro, *Petit Indi* (2008) de Marc Recha, *Map of Sounds of Tokio* (2009) de Isabel Coixet, *Pa Negre* (2010) d'Agustí Villaronga. Ismael del realitzador Marcelo Pinyeiro, *El Niño* de Daniel Monzón i *Le beau monde* de Julie López, al 2011 va tornar a treballar pel Frédéric Fontayne a *Tango Libre*, i a 21 nuits avec PAttie amb els Germans LArrieu, recentment estrenades *Un día perfecte per volar* de Març Recha, *la Propera Pell* d'Isaki Lacuesta, *Camí a Casa* de Pol Rodríguez, "Orpheline" de Arnaud Despalliere, *La vida lliure* de Marc Recha, pendent d'estrena *who killed Don quixote* de Terry Gilliam i en producció actualment *L'Escapada de Sarah Hirtt* i "7 Razones para Huir" Dirigida per Esteve Soler, Gerard Quinto i David Torras, *Lazzaro Felicce* de Alice Rohrwacher.

Jorge Picó autor i director

Va néixer el 17 d'abril de 1968, a València.

Actor, director i autor de teatre valencià, ciutat on va estudiar art dramàtic i filologia anglesa abans de traslladar-se a França el 1990, a L'Escola Internacional de Teatre Jacques Lecoq, on va conèixer i iniciar la relació professional amb en Sergi López.

Gran part de la seva carrera teatral es desenvolupa a França, gràcies a entrar a la Compagnie Philippe Genty i el seu espectacle *Voyageur Immobile*. Després va compaginar el seu treball d'actor de teatre amb la direcció, primer amb Damien Bouvet, amb qui va crear *Clown sur tapis de Salon*, *Chair de Papillon* i *Né*. I a Espanya va dirigir *Pasionaria* per a Bambalina Titelles, que va guanyar el premi teatres de la Generalitat al millor espectacle del País Valencià del 2001, i va rebre dues nominacions als premis Max 2001. Compagina la direcció amb l'escriptura, i ha publicat, i la seva última obra va ser "*S*" (*Ese*) estrenada a CNA de Mèxic DF per a la seva companyia Ring de Teatro, i que també es va presentar al Teatre Gerald W. Lynch de Nova York. També tradueix teatre, juntament amb el professor Miguel Teruel de la Universitat de València.

Des de març del 2009 és el Director Artístic del Teatre Principal de Vilanova i la Geltrú.

Actor

- *Scarecrow*. Creació col·lectiva(1993). Direcció Linus Tünstrom.
- *Voyageur immobile* de Philippe Genty (1995).
- *Androcles y el león* de Bernard Shaw (1999). Direcció José Pascual.
- *La mala vida* de Alejandro Jorner y Jorge Picó (1999). Direcció A. Jorner.
- *Antígona* de Sofocles/Anouhill (2003). Direcció de Eusebio Lázaro. personatge Polínice.
- *Joe Zarate te necesita* de Jorge Picó y Alfonso Amador (2003). Direcció de Jorge Picó.
- *S (ese)* de Jorge Picó y Haydeé Boetto (2005).
- *Un tramvia anomenat desig de Tennessee William* (2008) Direcció Ester Nadal.
- *30/40 LIVINGSTONE* (2011)

Direcció

- *Clown sur tapis de salon* de Damien Bouvet (1998).
- *Pasionaria* de Bambalina Titelles (2001).
- *Chair de papillon* de Damien Bouvet (2001).
- *Né* de Damien Bouvet (2003).
- *La rebel·lió dels àngels* d'Enzo Corman (2004).

- *S (ese)* de Jorge Picó y Haydeé Boetto (2005).
- *Non Solum* de Sergi López y Jorge Picó (2005).
- *El amor del ruiseñor* de Timberlake Wertenbaker (2006).
- *Vox* de Damien Bouvet (2007).
- *On est pas d'ici* (diciembre 2009) Cie Luzzie Théâtre
- *El Príncipe Felix* (2011) Cia. La Baldufa
- *Cabaret Petrificat* (2014)
- *Barfüß* (2014) pel Teatré Alemany JES Theater de Stuttgart
- *Selfies tous des heros* (2015) Per LA Scène National de Montbéliard
- *Le Poid d'un Fantôme* (2016) creació amb Damien Bouvet
- *In the wars* creació amb Juliette O'Brien

Autor teatral

- *Náufragos* (1997).
- *Enciéndeme* (1998).
- *Cualquier dia nos veran soñar* (1999).
- *La mala vida* de Jorge Picó y A. Jornet (1999).
- *Joe Zarate te necesita* de Jorge Picó y Alfonso Amador (2003).
- *S (ese)* de Jorge Picó y Haydeé Boetto (2005).
- *Non solum* de Sergi López y Jorge Picó (2005).
- *On est pas d'ici* (deseembre 2009)
- *El Príncipe Felix adaptació per espectacle tots públics.*
- *Barfüß* (2014) pel Teatré Alemany JES Theater de Stuttgart
- *Selfies tous des heros* (2015) Per LA Scène National de Montbéliard França
- *Le poid d'un Fantôme* amb Damien Bouvet

Site web www.jorgepico.com

El camí de Non Solum

La tornada al Teatre de Sergi López, i el seu rencontre amb Jorge Picó, comença, com és lògic, amb assajos a partir d'improvisacions, escrivint des de l'escenari.

Des de l'estrena al Festival Temporada Alta de Girona, quatre actuacions omplint absolutament, inicia la seva gira per teatres a Catalunya i València.

Després de casi un any de gira, comencen les sessions per a crear la versió en francès de Non Solum, de tornada a la sala de assajos, per a mirar amb detall i en llengua gala tots els moments de l'espectacle; no es però una traducció, és la recreació de l'espectacle en català.

La versió francesa de Non Solum s'estrena a Marsella al Théâtre du Gymnase, el gener de 2007, amb una temporada de dos setmanes, i casi immediatament viatjar a Paris i romandre durant cinc setmanes al Théâtre du Rond-Point de Paris. A partir de març de 2007 es combina una gira de las dos versions per França, Andorra, Catalunya, Balears, Suïssa, Tahití, etc.

Les Temporades de Non Solum

Marsella dos setmanes al Théâtre Du Gymnase

Paris cinc setmanes al Théâtre du Rond-Point

Mallorca dos setmanes al Teatre del Mar (localitats exhaurides)

Barcelona dos setmanes al 2008 Teatre Nacional de Catalunya (localitats exhaurides)

Barcelona cinc setmanes al 2009 Teatre Nacional de Catalunya (localitats exhaurides)

Barcelona cinc setmanes al 2010 Teatre Poliorama (tancant la temporada amb localitats exhaurides)

Valencia cinc funcions al novembre de 2010, penjant pel últims tres dies el cartell de localitats exhaurides.

Teatro del Barrio de Madrid durant 2013, 2014, 2015 i 2017 s'ha presentat en varies ocasions, gràcies a la bona acceptació del públic.

També ha format part en dos ocasions de la programació de Temporada Alta a Buenos Aires.

aL 2017 Torna a la Ciutat de Barcelona al Teatre Poliorama per fer dos mesos de temporada alternant Non Solum i 30/40 Livingstone

Novembre de 2009, altra volta a la sala d'assajos per a treballar la versió en castellà de Non Solum i poder presentar-la a Avilés, ja que serà el Teatro Palacio Valdés on s'estrena, a l'hora que continua una gira en la que es combinaran les tres versions.

Alguns extractes de crítiques **

«Un dia Sergi López i Jorge Picó es van asseure i es van demanar: “Què?”. Unes hores més tard tenien gairebé tres mil idees damunt la taula. Aquell era el resultat d’un imparable joc de paraules associades que finalment s’enllacen en un espectacle nu que comença com un vodevil de cornuts i acaba com un acte terapèutic de l’actor davant del públic.»

Juan Carlos Olivares
Avui - 13 de novembre de 2005

«La sensación que dejó la primera función de *Non Solum* fue, para muchos, la de sorpresa. Sergi López aparecía para estos espectadores como la revelación de un intérprete poco conocido en las lides escénicas. Fue una soberbia, original y divertidísima actuación que poco podían imaginarse quienes sólo le conocían por el cine. Los que le habían visto en *La kumèdia dels errors* confirmaron lo que allí se intuía: la presencia de un formidable actor, con una gran amplitud de registros y una facilidad notable para el desdoblamiento.»

Gonzalo Pérez de Olaguer
El Periódico - 12 de novembre de 2005

«Sergi López es el genio interpretativo lanzado a tumba abierta, y Jorge Picó el director vigilante, que mide tiempos y movimientos y evita que el actor dé un paso en falso a lo largo de su traqueteante y generosa actuación. El dúo no podía conseguir un engranaje más perfecto.»

Joan-Anton Benach
La Vanguardia - 12 de novembre de 2005

«*Non solum* logra extender cierto halo de misterio que atrapa al espectador en este devenir de escenas que tiene algo de suspense y mucho de humor. Queda, pues, en un estupendo *thriller* cómico.»

Begoña Barrena
El País - 12 de novembre de 2005

«Una autèntica festa de teatre en estat pur, un plaer teatral gairebé ininterromput que de passada reivindica la condició específica del teatre enfront de qualsevol altre mitjà narratiu. (...) Sergi López interpreta cent, mil, potser un milió de persones. Aquí rau una de les columnes de l’espectacle: la capacitat de desdoblament (i els jocs que genera) de l’actor en múltiples personatges, tots iguals i tots diferents alhora. Val a dir que la versatilitat interpretativa que demostra Sergi López és extraordinària: el que fa només és a l’abast dels grandíssims actors.»

Jordi Sala
Diari de Girona - 12 de novembre de 2005

Non Solum permite hacerse una verdadera idea de los talentos cómicos de Sergi López, de su capacidad de mojarse la camisa por el placer de hacer reír.

Marie-Emmanuelle Garfé
Le Parisien
Paris- 01-02-2007

Un texto brillante, brillantemente presentado

Me cautivó el catalán Sergi López, solo en escena, Es decir, el actor no contaba con la presencia de ningún otro, pero por arte de magia pobló el espacio vacío con un texto brillante, brillantemente presentado, Durante más de dos horas López nos entretuvo con su ingenio. Es un virtuoso.

Joe Broderick
Revista Arcadia
Bogotá 26-4-2010

El teatre de la política 24 de maig de 2010

Es, senzillament, el millor exercici d'actor que he vist mai d'alt d'un escenari. Una experiència transformadora de com a través de l'humor, del *clown*, del boig, López ens para de nosaltres mateixos, dels nostres vicis, de les nostres corrupteles i també de les nostres polítcs.

Manel Fuentes
Benvinguts a casa vostra
Llibre recopilatori dels editorials del programa El matí de Catalunya Ràdio.

** Per mirar tots els articles en premsa relacionats amb Non Solum mirar la secció de premsa www.nonsolum.cat